

MALALTS DE CASTELLS

Tots els que un bon dia vàrem estrenar la camisa de color, els pantalons blancs i la faixa negra ens hem hagut d'enfrontar (bé perquè ens la han fet, bé perquè ens la hem fet a nosaltres mateixos) a la pregunta més difícil de respondre per a tot casteller: "Què és per a tu ser casteller?". Invariablement, la gran majoria hem agafat el camí més fàcil i hem tirat de tòpic: ser casteller és una manera de viure, una manera d'entendre la vida, ...

Per qué passem tan mala estona quan hem de respondre a la pregunta en qüestió?. Em direu que ser casteller és un sentiment, i que generalment, per no dir sempre, és molt difícil expressar amb paraules els sentiments. Però, i si en realitat el que passa és que els castellers estem afectats per una espècie de "malaltia" que condiciona el nostre comportament i les relacions personals amb el nostre entorn?. Pensem en altres "malalties" similars, o fins i tot pitjors: estar enamorat, ser soci del Barça, ... Partint d'aquest supòsit, descriurem a continuació els principals símptomes, que ens ajudaran a distingir a qualsevol persona afectada per aquesta "malaltia".

Començarem amb la síndrome de l'apilament. És de tots prou conegut que la beguda preferida pels castellers (en dura competència amb el cigaló) és la cervesa, preferentment d'una marca determinada, de cinc puntes i de color daurat, que no anomenarem per no fer publicitat. Hem de pensar, però, que els castellers, tot i ser un col·lectiu important, no en són els únics consumidors. Com distingir, doncs, a simple cop d'ull a un grup de castellers, per exemple, en un bar?. És molt senzill. Normalment les ampolles o llaunes de cervesa es distribueixen pel damunt de la taula en funció de la posició dels seus respectius consumidors (és a dir, una ampolla o llauna davant de cadascú), o bé de manera més aleatòria. Doncs bé, en una taula de castellers, les ampolles o llaunes solen ocupar el centre de la taula, apilades una a sobre de l'altra, formant una estructura altament inestable. La rivalitat i l'esperit competitiu que caracteritza a tot casteller sol representar, a més a més, una motivació adicional per a demanar més beguda amb l'únic propòsit de fer més gran (i inestable) l'estructura, augmentant indirectament el consum de cervesa fins a límits insospitats.

Un altre símptoma que afecta a tot casteller des d'un bon inici és aquell que el fa veure a la resta de persones que l'envolten amb uns altres ulls. Ho il·lustrarem amb un exemple. Tots sabem que, de la mateixa manera que les dones tenen tendència a mirar determinada part del cos dels homes que tots ja sabem i que no cal anomenar, en el primer que es fixen els homes quan veuen una dona és en els ulls. En canvi, el casteller no fa distinció de sexe, edat ni color. En una ràpida repassada visual, un casteller és capaç de calibrar en pocs segons l'alçada, pes, envergadura, resistència i altres aspectes més complexes per tal de classificar a la "víctima" en funció de l'hipotètica posició que aquesta podria ocupar en un castell. Val a dir que, sobint, aquestes repassades visuals solen ser molt mal interpretades, no ja només pel subjecte passiu, sino també pel propi casteller, que comença a dubtar fins i tot de les seves inclinacions. Com deia un reputat casteller que va arribar a ser cap de colla, "el que més em preocupa des de que sóc casteller és que abans només em mirava les dones, i ara també em miro als homes!".